

LA DIMENSIÓ DE PICASSO

Amb la commemoració del centenari del naixement de Picasso, segurament s'organitzaran molts actes i mostres, però cal dir que tots aquests actes i exposicions no faran sinó engrandir la ja de si prou colpidora figura de Picasso; anem doncs a donar una sèrie de precisions sobre l'artista i la seva obra.

L'acostament a la producció del malaugeny és molt complexa degut a les múltiples facetes i a la gran quantitat d'etapes pesades i cremades al llarg dels seus vuitanta anys de creació. Cal tenir ben clar que abans d'escultor, forjador, ceramista o escriptor, Picasso fou pintor, encara que alguns picassians hagin posat per les boires les recerques d'aquestes activitats. Això no vol dir que les altres experiències s'hagin de marginar, sinó que també són necessàries per comprendre una visió global de l'obra realitzada.

No és d'estranyar gens que Picasso arribés a ser un dels genis més grans de la història de la pintura, ja que de jove donava obres d'una gran qualitat, completament anormals per un noi de la seva edat. Apart de la precocitat, en la majoria d'ells es nota una magnífica execució; pensem només en el retrat de la seva mare fet a la difícil tècnica del pastel o el de la seva tieta Pepa, obra esplèndida per la profunditat d'expressió. Aquests primers cicles de l'obra picassiana encara no es veuran alliberats d'influències externes i a partir del nou segle passarà per un autèntic torbellí colorista en què els noms de Casas, Toulouse-Lautrec, Steinlein i Anglada, entre altres, es faran ressò a la ment del jove pintor fins l'entrada de l'època blava, etapa del tot personal en què crearà una imatge humana macilenta i angulosa, donant pas després a l'època rosa en què, igualment a l'anterior, cercarà un món temàtic seu, amb un desdeny per l'acabat. Aquests anys ja li havien donat una certa popularitat. En efecte, el 1906, final del període rosa, el nom de Picasso apareixia en una novel·la d'un tal Eugène Marsan titulada "Sandricourt". El pintor acabava de fer els 25 anys.

Si Matisse és el Fauvisme, Kandinsky l'Art Abstracta o Duchamp el Dadaisme,

Picasso és el Cubisme. En efecte, la fama internacional d'aquest artista es deu a la creació cubista. La desclosa del moviment cubista va lligat també al nom de Braque,

i molts autors ens diuen que aquest estil el van cercar ambdós al mateix temps, arribant a les mateixes conclusions. Però donant una ullada a l'obra de Picasso i Bra-

Es una gentilesa de

Art 2000

Advocat Cirera, 10, 1º 12 - Tel. 726 11 26
SABADELL

Fotos de David Douglas Duncan del llibre "El mundo privado de Pablo Picasso".

que els anys 1906-8 es desprèn que a finals de 1906 Picasso ja realitzava esbossos per "Les Demoiselles d'Avignon" en tant que Braque seguia pintant teles fauvistas, i aquell quadre conclòs a les acaballes de 1907 va ésser font d'inspiració per a Braque -segons alguns estudiosos- perquè mesos després comencés a emprar el llenguatge cubista. "Les Demoiselles d'Avignon" es el quadre més important de tota l'obra picassiana, incluent-hi el Guernica, i una obra cabdal a la història de les arts plàstiques puix que trenca definitivament amb tots els canons tradicionals que arranquen del Renaixement; és a partir d'aquesta tela que es produeix l'incorporació dels plans geomètrics dins la creació artística influent bàsicament en major o menor grau en tota la pintura posterior i donant peu concretament a un reguitzell d'altres estils: el Purisme, Orfisme, Futurisme... Com ja he dit, el cubisme el portà a la llinda de l'èxit i cap al 1915 ja era l'artista més cotitzat per sobre de Matisse, Modigliani, Chagall... Després del cubisme, que alternà durant uns anys amb les fonts neoclàssiques, estrenà ja un sempitern distorsionisme, amb els anys repetit i fàcil, que perseverà fins la seva mort.

El positiu contacte de Picasso amb el món artístic de París que s'estava gstant

a principis de segle, contribuï a que el pintor arribés a ésser un bon "connaissanceur"; així fou un dels primers que varen adonar-se del talent del Duaner Rousseau. Picasso fou un home que tingué moltes amistats i coneixences. Això ens ho avalen els títols de dos llibres sobre el pintor: "Picasso et ses amis" i "Picasso i els seus amics catalans", de Fernande Olivier i de Palau i Fabre respectivament. Es curiós que el primer amic de Picasso, Pallarès, amistat que data de 1895, és l'únic d'antany que l'ha sobreviscut (traspasat un any després de la mort del malaugeny). Els altres, alguns tan íntims com Casagemas que se suicidà, o Max Jacob que morí a mans dels nazis, han anat omplint els diferents períodes en un arc de temps de quasi vuitanta anys.

Un aspecte rellevant de Picasso és la seva abundant producció, però aquesta característica no es palesa -com alguns capciosos podien creure- els últims períodes de creació quan gaudia d'una posició envejable, sinó que és una virtut que arranca des dels primers anys. Així, el setembre de 1901 (el pintor tenia només 19 anys) en el diari "L'Ermitage" de París trobem una recensió de Francois Charles a propòsit de la seva exposició a les Galleries Vollard, que tradueixo literalment: "En quant al

senyor Picasso que, segons diuen, és molt jove, comença amb tant impetu que em fa témer pel seu avenir. Es podria enumerar la procedència de cada u dels seus quadres; la seva varietat és massa notable, la qual cosa no treu que estigui ben dotat; però li aconselleria, per al seu propi bé, que no pintés més d'una tela al dia".

Picasso, mercè a la projecció internacional, se l'ha deïficat, convertint-lo amb un autèntic rei Midas, donant a les seves declaracions un caràcter de dogma de fe, amb aquest fervor s'ha elogiat tota la seva producció fins i tot els ninots de paper retallats que feia per als seus fills. Per altra banda, per ésser Picasso, se li ha permès tot; recordem l'exposició "Picasso eròtic", que sota aquest rètol es mostrava al públic una sèrie d'obres pornogràfiques.

En definitiva, crec important posar les coses al seu lloc, d'evitar el fenomen de seguir la cega corrent d'alabances i remarcar que la importància de Picasso dins al marc de la història de la pintura es deu a les seves primeres etapes, i que amb algunes excepcions, tota l'obra posterior no té ni la meitat d'interès d'aquelles, i que si se li dona un valor, és perquè simplement porta una signatura: Picasso. □

Rafel Colom i Llonch

Es una gentilesa de

GISBERT Art

Carrer del Sol (General Mola),3 - Tel. 725 43 69 SABADELL